

La Întâlnire cu Cititorul

de Gelu Arcadie Murariu

Apropiindu-ne de Sfintele Scripturi cu credință și cu reverența cuvenită, noi nu consultăm doar o altă carte de istorie. De pe paginile ei coboară alături de noi oameni vii, care ne vorbesc în cuvinte simple, dar cât se poate de convingătoare. Biblia nu-i o carte ca oricare alta. Autorul ei este viu, încarcă cu putere fiecare cuvânt al cărții, convinge inimi, muștră cugete, și poate face sfinți din păcătoșii care se întorc la El. Unii din cărturarii cărcotași ai evreilor de odinioară, care nu credeau în învierea morților, l-au interpellat pe Isus cu o pildă născocită, căutând să tragă spuza pe turta necredinței lor. Răspunsul Domnului i-a lăsat fără replică, *“Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii”* (Luca 20:38). Oricecâte ori ne adâncim privirile pe paginile Bibliei și medităm la cuvintele ei, un Dumnezeu viu ne pune la dispoziție experiențele unor oameni vii.

Un atribut foarte interesant al Cărții Sfinte este faptul că personajele ei ne vorbesc, de fapt, despre noi înșine. Citim istoria lor, dar Autorul cărții aplică la noi concluziile și învățăturile extrase din experiențele ascultării sau neascultării lor. Referindu-se la ei, apostolul Pavel ne asigură că *“Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor”* (1 Corinteni 10:11; Romani 15:4).

Istoria biblică este laboratorul lui Dumnezeu. Nu că El ar avea nevoie de încercări și experimente în modelarea materialului uman. Spre folosul nostru a biruit credința unora (Evrei 11:8-35), în timp ce *“alții”* (Evrei 11:36-38) *“au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigonțiți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului”*. Mulți creștini suferă încă, în zilele noastre, lucruri de felul acesta în unele părți ale lumii. Ei găsesc încurajare în pasajele biblice care descriu martirajul înaintașilor în credință și află mângâiere în părtășia cu ei prin Duhul.

Apostolul detaliază principiul conform căruia abilitatea de a mângâia pe alții presupune a fi trecut tu însuși prin necazuri asemănătoare, chiar dacă nu identice (2 Corinteni 1:3-7). Creștinii persecutați, sau încercați, primesc mângâiere de pe paginile Scripturii și din părtășia cu frații lor în credință. Înșirând o serie de teste îndurate de înaintașii noștri în credință, pasajul din Evrei 11:36-40 ne include și pe noi în destinul final al celor credincioși, *“pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi...”* (40). Găsim, așadar, în istoria sfântă, atât exemple de biruitori, care *“prin credință ... au căpătat făgăduințe”* (11:33), cât și de martiri, care *“n-au primit ce le fusese făgăduit”* (11:39), pentru ca, prin orice fel de experiențe am trece, să nu ne simțim singuri, ori părăsiți. Iar desăvârșirea finală va fi dăruită tuturor în același timp (11:40).

Aminteam în articolele precedente câteva cazuri de întâlniri remarcabile între oameni, consemnate pe paginile Scripturii, care, nu numai că nu pot fi explicate prin jocul întâmplării, ci sunt declarate deschis drept acte ale providenței divine. Astfel de întâlniri, plănuite Sus, în domeniul inaccesibil muritorilor, au fost traduse în realitate prin ascultarea celor aleși să le înfăptuiască. Altele, fără a fi declarate ca atare, vorbesc cu elocvență, prin ele însele, despre intervenția divină în afacerile oamenilor. Dumnezeu nu-l prea ocupat cu alte lucruri, ca să nu găsească timp și pentru creaturile Sale. Scopul ultim al meditațiilor rămâne a ne oglindi pe noi înșine în cuvintele Scripturii, cu scopul de a afla starea sănătății noastre spirituale. În timp ce medităm și ne rugăm, Duhul Domnului va pune diagnosticul și va prescrie un tratament specific. Astfel, fiecare pasaj citit devine o scrisoare destinată nouă înșine, asemeni scrisorilor adresate de Christos celor șapte biserici din Apocalipsa. Vom afla din ele ce avem bun, ce ne lipsește, și ce se așteaptă să îndreptăm în viețile noastre.

De aceea, zăbovind puțin aproape de subiectul întâlnirilor, poate că nu-s nelalocul lor câteva întrebări autoadresate, ca acestea, *“Oare câte întâlniri intenționate de Dumnezeu am ratat eu, pierzând astfel binecuvântări destinate mie? Oare la câte intersecții am ales un drum greșit, lipsindu-mă singur de beneficii irecuperabile? De câte ori am neglijat călăuzirea divină, încrezându-mă în puterile mele și m-am trezit în final izolat în impasul egoismului meu, din care n-am fost în stare să mă extrag singur? Pierderile sunt majore pentru creștinul care neglijează părtășia cu Biblia; pentru necredincios respingerea ei va fi fatală.*

Spre lauda bunătății și răbdării lui Dumnezeu, ne putem aduce aminte de nenumărate instanțe în care am

dat cu oiștea-n gard, dar am fost iertați și primiți înapoi, de îndată ce ne-am întors la El spășiți, decizi să revenim la drumul bun. Și, măcar că vedea în viitorul nostru alte gafe, în loc să ne pedepsească aspru, El ne primea cu dragoste și ne muștra cu binecuvântări.

În Dialog cu Cititorul

De îndată ce cititorul începe lectura unei cărți, ori a unui articol de revistă, un dialog sui generis se înfiripă între rațiunea (inteligenta) scriitorului și a cititorului. Este un dialog mental, prin care cititorul ia poziție față de ideile extrase din lectura sa. Le acceptă, le respinge, se folosește de ele ca rampă de lansare într-o călătorie mentală proprie - răspunsul poate fi tot atât de felurit pe cât de feluriți sunt oamenii. Dar un răspuns nu poate lipsi și tocmai acesta îl interesează pe autor. Cu cât cititorul se angajează mai adânc în dialogul lecturii cu autorul, cu atât mai probabil va fi un feedback, cu atât mai profitabil va fi dialogul, și pentru unul, și pentru celălalt.

Întorcându-ne la lucrurile despre care vorbește Biblia, trebuie spus că rațiunea nu va fi suficientă în înțelegerea lor, devreme ce sfera spirituală a existenței rămâne inaccesibilă uneltelor cu care rațiunea își culege datele. Credința are preponderență asupra rațiunii (nu că este superioară, ci pur și simplu că o precede), rațiunea aliniindu-se deciziei credinței de a accepta revelațiile Scripturii, ori a necredinței de a le respinge. Dar, odată stabilită armonia între credință și rațiune, acestea din urmă participă (își aduce aportul) la perceperea lucrurilor spirituale și traducerea lor în viață. Astfel, rațiunea primește revelațiile divine prin mijlocirea credinței și va înțelege lucrurile spirituale prin iluminarea Duhului (autorul revelației), lucruri care rămân de neconceput pentru rațiunea omului necredincios, *“Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său ... Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judecăm duhovnicește”*.

Existența umană nu poate fi decât tristă, fără sens și fără speranță, când Creatorul este alungat din conștiință. Filosofia umană, care neagă originea divină a creației, scopul final al viețuirii pe pământ și destinul veșnic al omenirii, se reduce pe sine, de bună voie, la nivelul regnului animal. Întâmplarea devine determinantul destinului, interesul personal singurul scop demn de urmărit și căutarea plăcerilor motivația supremă a existenței. Merită o astfel de viață a fi trăită, viață care n-are nici o explicație pentru suferința, prezentă peste tot în lume, care nu înțelege scopul sacrificiului personal și nu vede o motivație pentru iubirea aproapelui?

Rezultatul firesc al unei filosofii de gândire și viețuire care pune totul în cărucia întâmplării culminează în teoria evoluției, al cărei concept de bază este “accidentul”. Fiecare plantă, fiecare organism, fiecare ființă vie (sau categorie de ființe) este, chipurile, doar o fază într-un proces evolutiv pe planeta noastră, proces anonim, fără autor, fără plan, fără scop, o tristă călătorie fără destinație. O realitate extrem de complexă, cum este viața, prea puțin înțeleasă și explicată de știință, să fie atribuită unor reguli ridicol de simpliste? Ca o ființă monstruoasă, cu trei picioare, evoluția are ca motor accidentul (întâmplarea), se mișcă prin mutații și crește prin selecția naturală. Absurdul ei sare în ochi din primul moment, dacă nu-ți închizi ochii. Conform acestei teorii, materia fără viață ar fi dat naștere vieții!?

Teoria evoluției ne stă în față ca exemplu suprem al fundăturii în care rațiunea umană o poate sfârși, în aroganța ei de a respinge existența Creatorului și a nesocoti revelația Sa. Și nici măcar nu se sfiește de niște concluzii atât de bizare, când concluziile firești sunt “la mintea cocoșului”. Respingând lumina revelației de Sus, rațiunea umană se condamnă pe sine la funcționare în întunericul revelației de “Jos”, fără a fi capabilă să detecteze ca atare influența nefastă pe care o suferă. După cum planeta noastră are doi poli opuși, tot astfel tărâmul spiritual al existenței atrage în două direcții contrare, rațiunea fiecărui individ lăsându-se captată fie în câmpul de atracție al adevărului, fie în al minciunii. Întorcându-ne la exemplul lui Saul, ne aducem aminte de uimitoarea lui “involuție” spirituală. În tinerețea lui, pe când “era mic în proprii lui ochi”, “Duhul lui Dumnezeu a venit peste el, și el a proorocit” (1 Samuel 10:10; 15:17). La bătrânețe, alunecat până la capătul de jos al toboganului neascultării, singura alternativă la dispoziția lui a rămas lumea din adânc, unde Saul căuta un răspuns în lumea morților, apelând la necromanție (1 Samuel 28:7). Ideea independenței umane, care se crede stăpână pe soarta sa, afectează rațiunea ca o fatală iluzie, ca un parazit inoculat de agenții infernului. Pur și simplu nu există independență. Inseși uneltele așa-zisei evoluții sunt “made in hell”, de fabricație diabolică - lupta pentru supraviețuire, competiția fără scrupule și eliminarea rivalilor.

Trăind o viață guvernată de întâmplare, te vei afla pierdut chiar în cel mai organizat mediu. Dimpotrivă, lăsând pe Dumnezeu să guverneze în viața ta, îți vei găsi drumul chiar prin labirintul cel mai complicat. Credința în Dumnezeu crează un domeniu al ordinii, pe când necredința “involvează” într-o

lume a dezordinei, care nu poate fi eradicată. Indiferent câte legi dictează societatea umană, în efortul de a combate răul, înclinația “naturală” spre eroare rămâne înrădăcinată adânc în natura umană, fiind plantată acolo în prima generație de oameni.

Întâlnirile descrise pe paginile Scripturii discreditează și combat ideea de întâmplare în univers și vorbesc foarte apăsător despre existența marelui “Întâmplător”. Măcar că subiectul mi se pare foarte interesant, în lumina călăuzirii divine, despre care Biblia are multe de spus, aș vrea acum să schimb puțin direcția. Mă gândesc la o întâlnire cu cititorii noștri. Am auzit de-a lungul anilor multe istorii personale, care ilustrează felul în care Dumnezeu călăuzește pe credincioși unii spre alții, ori îi trimite la întâlniri cu necredincioși. Pentru aceștia din urmă circumstanțele vieții reprezintă doar un labirint, asupra căruia nimeni n-are control. Pentru credincioși ele sunt filele unei cărți în care învață să citească detalii ale planului divin. Eu însumi am identificat în viața mea asemenea întâlniri, organizate de Dumnezeu, prin care încrederea în El ne este întărită și multe ecuații ale vieții rezolvate. Sunt convins că cititorii noștri au trăit experiențe similare, pe care ne-ar plăcea să le cunoaștem. N-ai vrea, cititorule credincios, să împărtășești cu noi experiențele tale, prin care Dumnezeu te-a trimis la întâlniri cu alți oameni, sau ei au fost călăuziți spre tine?

Am fost întotdeauna curios să aflu ce gândește cititorul despre lucrurile abordate în articolele noastre. Scrisul îmbracă haina unui monolog lansat în spațiul ideilor, scriitorul neștiind cine recepționează mesajul său (componența audienței), deși el însuși ar trebui știe cu precizie cărei categorii de cititori se adresează prin rândurile sale. O perpetuă necunoscută stăruie cu încăpățănare în eforturile umane, frustrând curiozitatea neostoită de a cunoaște. Scriitorul speră ca efortul lui să fie răsplătit printr-un răspuns adecvat din partea cititorului, dar singura lui certitudine va fi un feedback din partea acestuia. Un dialog între cititor și autor va constitui o cale egal de rodnică a comunicării între căutători ai adevărului ca și monologul paginii scrise. Cine dorește să comunice, va găsi cu ușurință modalitatea de a o face.